

## Doseči zastavljeni cilj. Le kje se to kupi?

Kičasto pomladno jutro (s poletnimi temperaturami) se je neusmiljeno prebujalo ... Torej idealni pogoji za dirjanje na Kališče. In s Kališča. Pa spet na ...

Saj ne vem, zakaj se vedno dogaja enako – po neznosnem zobobolu pridem v čakalnico – in bolečine nesluteno poniknejo. Ne, da ne bi vedela, kateri zob me boli, sploh noben, čeprav je za mano neprespana noč od vsega hudega. Podobno se dogaja tudi ob kakšni drugi (manj boleči) priložnosti. Vsa evforična se odločim za potep, potem me pa zgrabi tisto zoprno samoizpraševanje – a res, a je bilo treba, je to najpametnejša stvar, ki jo lahko naredim, a res ne bi bilo bolje, če ... Doma so me občasno že malo naveličani, če se s temi dilemami začnem prerekati (sama s seboj) naglas in me poučijo, da je tako ali tako vedno isto z mojim jamranjem in naj kar pojem, kar sem skuhala. Drugič naj pa razmislim, ko je čas za to. Ja, hudo, ko otroci v resnici postanejo »pametnejši« od staršev ali, prosto po Vodniku, »doživela kaj sem srota, pišče več ...«

K tokratnemu jutranjemu obredju je sodilo tudi zlaganje pripravljenih stvari iz nahrbtnika in prelaganje v manjšega. Ob prvem vzponu bom nahrbtnik tako ali tako nesla, a da bi šla drugič gor brez njega?! Ja to pa ne, bom revica dehidrirala. Torej – manjši nahrbtnik, da gre manj stvari vanj, če ni prostora, je najmanj strahu, da se v njem znajde preveč nepotrebne. In sklep, če se mi ne bo dalo, bom šla pa samo enkrat. Nič mrtvih. Alenka, ki me je že čakala (le kje – ob pokopališču!) mojemu oklevanju ni pritrdila. Kar sva rekli, sva rekli, kaj bi zdaj metali puško v koruzo.

Parkirišče – skoraj polno. Po pričakovanjih. Že po prvih korakih v tišini je zadonel glas (najbrž) žolne, ki je divje tolkla v les. Se mi je zdelo, da me hoče vprašati, če je z mano vse v najlepšem redu, ker nameravam iti dvakrat zapored na isti hrib, pa na srečo nisva govorili istega jezika, zato sva si (najbrž) mislili vsaka svoje.

Ko sva z Alenko srečno prikorakali do starta, ura je bila že krepko čez pol deveto, o pohodnikih ni bilo ne duha ne sluha, ta hitri so bili vsi naspidirani že tik pod vrhom, ta počasni smo bili lenobno na startu, organizatorji so imeli pa polne roke dela in nasmeh na ustnicah. In to je to. Vedno dobra volja.

Roko na srce – pogoji za hojo so bili letos ... no, recimo sanjski, kot bi jih narisal. Očitno imajo organizatorji, na čelu z Marjanom in Ireno, dobre veze tudi tam zgoraj, ne le odlične ekipe tu spodaj. Se bo treba priporočiti, marsikdaj take veze pridejo zelo prav, samo nimam pojma, kako se vzpostavijo ... Tam zgoraj imam v mislih ...

No, pa sva šli. Počasi in z občutkom, veeliko sva si imeli povedati, saj se že celih 14 dni nisva videli, in ovinki so uspešno ostajali za nama. Pa kakšen užitek, nobenega blata, nobene gneče, še manj obiskovalcev sva srečali kot ob običajnih sobotah. Nenavadno. No, nekaj sva jih že srečali, nekateri so naju prehiteli. Alenka je malo pod vrhom ugotovila, da so nama številni dihali za ovratnik, midve pa prav nikomur. Ja, čudno, čudno. Ko sva uspešno prikorakali na vrh, sva si privoščili pošten oddih in zaslužno malico, potem sva se s težkim srcem poslovili od enega nahrbtnika, vse neobhodno potrebne stvari sva zložili v drugega, saj sva se enoglasno strinjali, da brez rezervne opreme pa nikamor (ženske!), pa v dolino.

Uf, kako se je nekaterim mudilo, a, roko na srce, prav veliko takih viharjev ni bilo. Za okus. Večina je imela (tako kot midve) dovolj časa za klepet ali vsaj spodbudno besedo in prijazen nasmeh. Ker

nama tem za jezično aktivnost ni zmanjkalo, se nama je zdelo, da odlično napredujeva. No ja, pustimo podrobnost, da nisva prav nikogar prehiteli, naju pa marsikdo, a kaj bi to ... Pomembno je, da so tudi naju ob studencu razvajali s šmornom (ups, menda se tej reči reče praženec), in čežano. Pa še s čim, se razume. Potem pa še enkrat v breg. Kajpak so vsi tekmovalci, ki so naju prehiteli, v hrib grizli četrtič ali petič, nekateri tretjič, midve pa sva bili absolutni zmagovalki, saj sva ga premagovali (že) drugič v tem dopoldnevu. Ko se nama je pot ravno začela malo vleči, naju je dohitela Andreja (mimogrede, njen tretji vzpon) in obogatila najine pogovorne teme z novimi vsebinami, tako sva ponovno pozabili šteti ovinke. A potem je bilo vseeno pametno malček pohiteti, da ne bi prišli na cilj tik pred iztekom časa, ker potem je pa na cilju evforija in vse nestrpno čaka zmagovalce. Sem se prestrašila, da se ne bi znašla med njimi ... Po pomoti, se razume.

Na cilju sva. Prijeten občutek. Najbrž daleč od občutkov zmagovalcev, najboljših in najuspešnejših, ki so dosegli izjemne uspehe, vključno z rekordom. A majhen zmagovalec je bil v resnici vsak, ki je prispel do vrha, pa čeprav le enkrat.

Koča in njena okolica sta kar prekipevali od pozitivne energije le v koga se ni zalezla. Občutki zmagoslavja – premagati svojo lenobnost in omahljivost. Iti in priti. Doseči cilj. Le kje se to kupi? In za kakšen denar?

Še (zaslužena) enolončnica pa spominska majica pa vrečka presenečenja (kooliko nagrad) pa kavica in klepet in podelitev nagrad in smeh in ...

Ko sva se z Alenko pridružili Andreji in smo se skupaj vračale v dolino, sva bili soglasni v ugotovitvi, da bi tudi midve zmogli trikrat, če bi le prispeli pravočasno na start in če bi malo manj časa posedali v koči in če bi hodili malo hitreje in če bi ... In sva sklenili, da naslednje leto poskusiva. Sreča, da bo do takrat preteklo še precej vode, spomin je rešetast, pa ne bo vse ostalo v glavi ... Morda bova do naslednjega leta že pozabili na oblubo.

In ob sestopu so misli pobegnile. Porajali so se prijetni občutki. Da se sicer res vračam v dolino, »kjer človek toliko velja, kar plača«, kot bi rekel France iz Vrbe, a da je vendarle še mnogo ljudi, ki so pripravljeni svojo energijo vložiti v skupno dobro in z veseljem sodelujejo pri organizaciji najrazličnejših prireditev, ljudi, ki ne vprašajo pred vsakim svojim »migljajem«, koliko bodo zaslužili, ampak svoj čas »podarijo« za skupnost in s tem polepšajo trenutke sebi in drugim. Le kako ne bi Kališče prekipevalo od energije!

Irena